

пленен от твоя лик небесен,
 неволно трепва моя дух;
 пленен от твоя чуден дар,
 той ме заставя да призная,
 че в тебе влюбена съм аз.

ДЪНО. - Струва ми се, господарке, че няма причина за това;
 и все пак право да си кажа, в наше време разумът
 и любовта не са големи приятели. Жално е, че никой
 добър съсед не се погрижи да ги помири. Както виж-
 дате, аз мога да се шегувам при случай.

ТИТАНИЯ. - О, ти си умен, ти си хубав!

ДЪНО. - Нито едното, нито другото. Но да имах толкова ум,
 да изляза от тая гора, щеше да бъде добре за мене.

ТИТАНИЯ. - Не искай да излезеш от гората,
 каквото и да правиш, мой си ти!
 Аз фея съм, от знатен род; цъфти^ф
 във мойто царство вечно лято.
 Аз тебе любя - затова ела -
 ще ти слугуват мойта малки феи;
 те ще ти носят бисер от морето,
 ще те приспиват с песни в твойто ложе -
 и аз ще те пречистя, за да можеш,
 в небесните простори да летиш.
 Елате, мои феи - гракче, пеперудка,
 синапче, паяжинка!

/Влизат Гракче, Паяжинка, Пеперудка
 и Синапче./

ПЪРВА ФЕЯ. - Ето ме.

ВТОРА ФЕЯ. - Ето ме.

ТРЕТА ФЕЯ. - Ето ме.

ЧЕТВЪРТА ФЕЯ. - Ето ме.